

De grote reis

Drie jaar bleven wij daar. Wij leerden aan wie dat wensten het lezen en het schrijven en vulden vele schrijftabletten met onze wederwaardigheden. Ook legden wij vast wat wij wisten over de Zon, de Eeuwige, zodat niemand zich meer zou hoeven vergissen. Toen, in de herfst van het derde jaar dat wij daar woonden, riep de Vader mij en wenste dat ik verder ging.

Ik was slecht ter been geworden. Hoewel ik geen pijn had, bewoog ik me moeizaam voort en ik zag nu op tegen elke afstand die ik zou moeten afleggen. Toch wist ik dat ik geen probleem had: nog nooit had de Vader iets van mij gevergd wat ik niet kon volbrengen, dus ook nu zou ik kunnen doen wat nodig was. Ik sprak erover met Martha en Tabar en zie: een dag later toonden ze mij een reiszetel. Zij bleken al enige tijd gevoeld te hebben dat mijn verblijf ten einde liep en hadden nagedacht over hoe zij mijn reis zouden kunnen vereenvoudigen. Het was heel eenvoudig: ze hadden een zetel gemaakt zoals we die kenden uit Othins stad en inplaats van armleuningen hadden ze dunne boomstammen bevestigd, zodat ze het geheel, met mij erop, zouden kunnen dragen.

Die dag werd de draagzetel uitgeprobeerd door de jeugd, door steeds met een zwaarder persoon erop ermee rond te rennen, wat voor grote hilariteit zorgde. Menigeen eindigde zijn rondrit ondersteboven op de grond, maar de zetel hield het!

De dag van vertrek was aangebroken.

Tot mijn verdriet had bijna mijn hele gezelschap besloten achter te blijven. Alleen Martha en Tabar gingen mee. Ook Dunai en Bhaxgara bleven achter, want de Vader had hun dat gevraagd. Ik had het er vanzelfsprekend moeilijk mee om uit elkaar te gaan, maar ik wist ook dat het niet voor altijd zou zijn. Ik had hen immers gezien, daar waar ik mijn laatste dagen zou doorbrengen? Wat me nu het meeste bezighield, was hoe onze reis zou verlopen. Ik kon echt niet verder lopen dan een paar honderd passen en ik kon me niet voorstellen dat Tabar en Martha mij dag in, dag uit zouden kunnen dragen zonder in te storten. Zij dachten van wel - en aangezien ik verder moest en zij megingen, begonnen we aan de reis op de manier die we ons voorgesteld hadden.

Iedereen was er, toen we weggingen. Ik verheugde mij op de zangen die ons zouden begeleiden, maar men bleef stil... Ik keek nog eens om en zag ze allen staan, Bhaxgara en Dunai (die steeds vaker Adunai genoemd werd) vooraan. Volgens mij - en ik geloofde mijn ogen niet - hadden ze inwendig groot plezier... Ook mijn beide dragers waren die ochtend buitengewoon opgewekt geweest alsof ze zich verheugden op wat komen zou, inplaats van, zoals ik, het ongewisse tegemoet te gaan.

Enfin, de tocht begon. Ik zat comfortabel, de zon scheen, de vogels zongen, het woud had zich in feestelijke herfstkleuren gehuld en ik voelde me raar: er klopte iets niet. Ik keek nog eens om - er was niemand meer te zien, hoewel het pad nog geen bocht gemaakt had. Ze keken ons niet eens na! Bijna dacht ik dat het ze wel bijzonder weinig kon schelen dat ik ze verlaten had, maar ik kende ons allen goed genoeg om die gedachte weer los te kunnen laten voor hij groot geworden was. Ik concentreerde me op de klanken en de kleuren om me heen en langzamerhand voelde ik weer de vrede met het bestaan: wat er ook gebeurt - het is Goed.

Na een paar uur lopen naderden we het heiligdom met de stenen. Even voordat het zichtbaar zou worden, zetten Martha en Tabar de zetel neer. Het was alsof ze niets te dragen hadden gehad, zo fit zagen ze er uit. En nog steeds straalden hun ogen van plezier, een plezier waar ik met genoegen naar keek, maar waar ik niets van begreep. Terwijl zij iets te eten klaarmaakten, scharrelde ik wat rond tussen de bomen, tot ik schrok van een geluid dat me maar al te bekend voorkwam: het gezoem van voertuigen. Niet één, maar vele ronde schijven werden zichtbaar in de lucht en bleven hangen boven de plaats waar zich het heiligdom bevond. Wat een geluk dat wij onzichtbaar waren onder de bomen... Ik zag dat de voertuigen daalden - toen werden ze door de bomen aan het gezicht onttrokken. Ik draaide me om en ging naar mijn vrienden, die ook naar de voertuigen hadden staan kijken.

Zij toonden zich niet erg geschrokken, maar stelden voor dat we naar de rand van het woud zouden gaan en zien wat er aan de hand was. Ik steeg weer in en werd erheen gedragen.

Wat ik toen zag, overrompelde me volkomen: een van de voertuigen was geland en de bestuurder ervan was uitgestapt. Hij was druk in gesprek met Bhaxgara en Dunai, terwijl de rest van de gemeenschap die ik die ochtend verlaten had, rustig op de grond gezeten toekeek...

Ik was uit mijn draagzetel gestapt en had mijn Geliefden bij de hand genomen. Hoe dit allemaal georganiseerd was, kon ik zo gauw niet bedenken, maar als het de bedoeling was geweest om mij te verrassen, dan waren ze geslaagd! Langzaam liepen we naar het gezelschap toe en toen men ons opmerkte, zette men de zangen van Grote Vreugde in. Al gauw begon er iemand te dansen en zo, zingend en dansend, kwam men ons tegemoet.

Het werd het grootste feest dat ik ooit meegemaakt heb. Al hun Liefde, al hun dank, al hun toewijding hadden ze in hun voorbereidingen verwerkt en de zang, de dans, de maaltijd - en vooral ook de aanwezigheid van de "vreemden" maakten dat ik me waardevol voelde. Had ik ooit getwijfeld of iemand ooit iets zou opmerken van de Liefde van de Vader? Had ik ooit getwijfeld aan mijn eigen waarde als Lichtdrager? Was ik niet degene die zo vaak gestruikeld was, dat het niet meer de moeite waard leek nog verder te gaan? Ik hilde, van binnen en van buiten.

In de loop van de dag maakte ik kennis met hen die de voertuigen bestuurd hadden. Of liever gezegd: ik hernieuwde de kennismaking, want ik had ze allemaal al eens ontmoet. Ze waren afkomstig uit de stad van Othin, uit de stad van Mythan en uit de stad van de kernenergie, in totaal bijna dertig mensen, die allen hun voertuig meegebracht hadden.

Bhaxgara legde me uit hoe alles in zijn werk was gegaan. Vanaf het moment dat Martha door onze gastheren als priesteres geaccepteerd was, hadden zij, Dunai

en Tabar bijna elke nacht hun lichaam verlaten en waren gezamenlijk naar de mensen geleid die nu hierheen gekomen waren. Ze waren naar nog veel meer mensen geleid, maar niet iedereen had op hun aanwezigheid gereageerd. Zo, aanvankelijk in hun dromen, maar later ook wanneer zij wakker waren, waren de drie als een soort verschijning tot hen gekomen en hadden met hen gesproken over de mogelijkheid dat binnenkort een krankzinnig grote ramp dit deel van de wereld zou kunnen vernietigen. Het was de bedoeling dat zij daarover zouden spreken en ieder die dat wilde met hun voertuigen in veiligheid zouden brengen.

Op aanraden van Bhaxgara hadden ze mij erbuiten gelaten; aanvankelijk omdat de onzekerheid over het "aanslaan" van het idee mij teveel kracht zou kosten en later omdat duidelijk werd dat ze me de verrassing van mijn leven konden bereiden... Inmiddels was het zover gekomen, dat mijn Vrienden mentaal met de anderen konden spreken en toen de Vader mij geroepen had, was tot hen doorgedrongen dat Martha, Tabar en ik als eersten weggebracht moesten worden.

Het feest liep ten einde, de zon naderde de horizon. Voor de laatste maal in dit deel van de wereld boog ik mij voor de Zon, de Eeuwige, en in diep besef van ZIJN Liefde kon ik niet anders dan de zangen van Dank zingen:

Zie, wie ik ben
Zie, wat ik doe
Zie: ik besta.

O, Vader,
Hoe schoon is Uw Schepping
Zie: ik ben
U voedt al het leven
Zie: ik besta
U schenkt mij kracht
Zie: ik doe

U, die mijn gedachten denkt
U, die mijn daden bedacht
U, die mij gewenst heeft
Hoe kan ik woorden vinden die mijn dank dragen?

=
= = =
= = = = =

Het was lang stil. Mijn gedachten volgden mijn herinneringen en gingen ver terug... Wat was ik jong geweest toen ik dacht dat ik iets begreep! En nu? Nu maakte het niet meer uit of ik ooit iets begrepen had - want inplaats van de wens mijn kennis te vergroten, was er de intense dankbaarheid ontstaan, die uitsluitend deed beseffen dat het Goed was, zolang ik slechts bereid was er totaal te zijn. In een flits zag ik mijn vergissingen: alle waren ontstaan uit het willen, wat ik telkens weer verwarde met het bereid zijn. Hoe eenvoudig is het bestaan: alles wat noodzakelijk is, wordt de mens voor de voeten gelegd en hij mag kiezen of hij dat opmerkt of niet...

De rivier

Nog voor het helemaal donker was geworden, steeg het voertuig dat ons naar het nieuwe land zou brengen, op. Ik voelde me verward; het is ook wel heel veel voor een oude man om op één dag zo veel te moeten bijstellen in zijn toekomstbeelden. Op reis gaan in de veronderstelling zonder vaststaande richting te moeten dwalen met als enige zorg: 'redden ze het wel om mij zo rond te sjouwen?' - dan ontdekken dat een hele gemeenschap zich ingespannen heeft om ervoor te zorgen dat er van allerlei plannen niets tot je doordringt - en vervolgens op reis te gaan met een voertuig en wel naar een deel van de wereld waar je zelfs nog geen verhalen over gehoord hebt!

Allerlei gedachten renden rondjes in mijn hoofd en ik kon ze niet vangen. Toen kwamen Tabar en Martha naast me zitten, ieder aan een kant. Ze sloegen een arm om me heen en legden hun hoofd op mijn schouders. Ach, wat maakten mijn gedachten nog uit? Dit was de werkelijkheid: ik had Lief en ik was geLiefd. Dat is alles... Langzamerhand drong tot me door dat er een nieuwe fase in mijn leven aangebroken was. Ik hoefde geen leiding meer te geven. Mijn kinderen - hoe kan ik ze anders omschrijven - waren Groot geworden. Samen waren we, hand in hand, door hoogten en diepten getrokken en nu ik moe was geworden (en o, wat was ik moe!) werd ik gekoesterd en gedragen. Met een zucht viel de verantwoordelijkheid van me af en rust nam bezit van me. Zo, omhuld door de kracht van de Liefde en gerustgesteld door het weten, sliep ik in.

Ik opende mijn ogen en keek om me heen: waar was ik toch? Ik zag ronde witstenen muren met grote ronde openingen, waardoor het licht zich feestelijk naar binnen stortte. Er waren meubelen - een zetel met leuning voor de armen en voor de rug, die bij een grote tafel stond met een kan erop waar bloemen in bloeiden en nog eens drie zetels zonder leuning stonden langs de muur. Ikzelf lag heerlijk in een zacht bed, er was een kussen onder mijn hoofd en een zachte deken bedekte me. Naast het bed was een klein tafeltje met daarop een beker water en een brok helder doorschijnend kristal... Zou mijn lichaam gestorven zijn en was dit nu mijn woning in die andere wereld? Ik wierp de deken van me af en zwaaide mijn benen over de rand - tenminste, dat was de bedoeling, maar ze deden het niet. Ach, kijk eens aan, dit was een vertrouwd verschijnsel van de laatste tijd en ik wist dat ik mijn lichaam nog niet verlaten had. Ik werd wat voorzichtiger en probeerde of ik in een ander tempo nog wèl de baas was over mijn benen. Langzaam lukte het me om op te staan en ik schuifelde naar buiten. Daar zag ik Bhaxgara, Martha en Tabar staan, die zo te zien aan een grote groep mensen iets aan het uitleggen waren. Het waren allen mensen van mijn eigen ras, zodat Martha en Tabar hoog boven hen uittorenden. Martha zag me en zei iets tegen de anderen, waarop allen knielden en hun hoofd naar de grond bogen. Ik wilde roepen dat ze dat niet moesten doen, maar de Vader zei:

"Kind, laat ze. Hun weg is nog lang en op deze manier tonen ze iets van het besef over de lengte van de weg die jij hebt afgelegd. Voor hen ben jij degene die het dichtst bij MIJ staat: in jou eren zij MIJ."

Iemand haalde de zetel uit mijn (mijn...) woning, zodat ik kon ophouden met staan. Toen richtte Martha zich op en zette met haar heldere, dragende stem de zangen van Liefde in...

Terwijl ik snikkend van geluk, Liefde en heimwee de zangen onderging, voegden zich steeds meer mensen bij de zangers en zo klonk tenslotte een koor van vele honderden stemmen, steeds die troostende woorden herhalend, zodat ik nog even verder zou kunnen in dit bestaan.

Ik bleek ruim drie etmalen geslapen te hebben. In die tijd waren er al zeer veel mensen vanuit "mijn" deel van de wereld overgebracht naar hier. Tevoren - en ook daar was ik buiten gehouden - had een aantal mannen, vrouwen en kinderen uit de stad van Othin zich hier al gevestigd om woningen te bouwen voor mijn kinderen en mij. Verder werd iedereen die hier aankwam onmiddellijk aan het werk gezet bij het bouwen van woningen, want er moest ruimte gemaakt worden voor iedereen die nog komen zou. Ook was al een begin gemaakt met de bouw van een heiligdom, dat een piramide en drie koepels zou gaan bevatten...

De Vader had een schitterend land voor ons uitgezocht. Aan de bomen, struiken en vruchten kon ik zien dat de winter hier niets te zoeken had: bloesems en vruchten zaten aan dezelfde bomen, er groeiden palmbomen en het woud bevatte talloze soorten bomen en struiken die ik nog niet eerder gezien had. Onze nederzetting lag aan de rand van het grote woud, daar waar er een zeer brede rivier uit kwam stromen. De rivier maakte enige lange bochten en in een daarvan bouwde men een kleine woning voor mij, zodat ik mijn werk kon verrichten terwijl ik het water en alles wat zich daaromheen bevond, zou kunnen zien als ik dat wilde.

Het was verrukkelijk om er te zijn. De zang van de vogels mengde zich met die van het water, waar kinderen met hun gespetter regenboogjes in veroorzaakten. Soms ruiste de wind in het riet, zodat het leek of iemand ver weg de zangen van geluk fluisterde. Aan de overkant van het water, bijna te ver voor mijn ogen, lagen na verloop van tijd de korenvelden, waar vele mensen en kinderen water heen droegen om het graan, dat hier heel anders van structuur was, voldoende te drinken.

Dit was het laatste dat de Zon, de Eeuwige, van mij gevraagd had: "MIJN zeer geliefd Kind," had het in mij geklonken, "schrijf over de weg van de mens, terug naar MIJ, want IK word vergeten. Niet nu, niet door wie bij je zijn, maar later, als alles vergeefs zal lijken te zijn geweest. Schrijf dan nu over jouw eigen leven, zodat wie het leest, zal kunnen weten wie IK BEN. Schrijf, MIJN Kind en weet: IK heb Lief - ook wanneer men zich vergist."

- - - Hier eindigt het boek dat Dunai, die later Adunuai en Vathar genoemd werd, geschreven heeft over zijn eigen leven.- - -

Het laatste woord

Het schrijven over zijn leven duurde lang. Het was zwaar werk: niet alleen kwamen alle emoties weer boven bij de herinneringen, maar door de gebeurtenissen op te schrijven, leken ze ook nog te intensiveren. Alles moest opnieuw beleefd worden en doordat hij nu terug kon kijken en vanuit zijn verworven Inzicht schreef, begreep hij meer dan ooit tevoren zichzelf en zijn medemens.

In de jaren van het schrijven vond de catastrofe plaats die onvermijdelijk was geworden: de geleerden experimenteerden met steeds grotere en grovere hoeveelheden radioactief materiaal en op een gegeven dag besloot men de mens een weldaad te bewijzen. Alles duidde er namelijk op, dat verschillende vulkanen op uitbarsten stonden en men had berekend dat, wanneer men ze zou doen exploderen, ze voorgoed onschadelijk zouden worden gemaakt.

Vijf vulkanen werden gebombardeerd. Het geweld van de kernexplosies, gecombineerd met de kracht die vulkanen doet uitbarsten, veroorzaakte inderdaad dat er geen vulkaan meer overbleef. Er ontstond een soort kettingreactie, waarin ontzettende krachten geactiveerd werden. Over de hele wereld ontstonden aardbevingen en vloedgolven en van Atlantis bleef slechts de herinnering over. Iedereen die nog niet geëmigreerd was, stierf in die dagen - en ook zij die met hun voertuigen zich boven het continent bevonden, overleefden niet.

In de rest van de wereld, daar waar de bevingen en vloedgolven het sterkst waren, veranderden de landen van vorm: er verdwenen eilanden, er ontstonden zeeën en meren, er zonken bergen in zee en er verhieven zich nieuwe.

Door de kracht van het geweld veranderde er iets in de kwaliteit van de atmosfeer, wat veroorzaakte dat de mens veel korter in leven kon blijven dan voorheen; ook kon de Energie niet meer door de spiraalvormige antennes opgevangen worden.

Hoewel dit alles natuurlijk in het nieuwe land niet onopgemerkt voorbij ging, verzweeg men het voor Vathar om zijn moeiten niet te vergroten. Hijzelf merkte het niet op; wanneer hij aan het eind van een dag ophield met schrijven, placht hij, dodelijk vermoeid, naar zijn woning te gaan en daar sliep hij meestal dadelijk in.

Toen kwam de dag, volgend op die waarop hij beschreef hoe de Vader hem vroeg het boek van zijn leven te schrijven.

Vathar was wakker geworden. Aan de intensiteit van het licht zag hij dat de dag al gevorderd was, maar toen hij wilde opstaan, weigerden zijn benen alle dienst. Even bleef hij doodstil liggen en dacht na. In zijn schrijfwoning aan de rivier lag zijn werk nog klaar om voltooid te worden - de dag ervoor was hij geëindigd met bijna dezelfde woorden als waarmee hij begonnen was, namelijk dat de Vader hem vroeg zijn levensverhaal op te schrijven. Nog een of twee bladen dacht hij nodig te hebben om er een afgerond geheel van te maken en dan zou hij in vrede wachten tot hij naar Huis mocht gaan.

"MIJN zeer geliefd Kind," klonk de stem van de Zon, de Eeuwige, "Waarom zou je nog moeite doen om een vorm te vervolmaken? Weet, dat het land van je geboorte niet meer bestaat en dat velen van die jou Liefgehad hebben, al hier zijn."

Een intense vreugde maakte zich van hem meester. Het zonlicht leek nu iriserende stralen te vormen en ook het kristal was niet meer alleen helder, maar bevatte alle duizenden kleuren van de Schepping. Stil genietend lag hij daar enige tijd naar te kijken en een grote loomheid kwam over hem. Toen bedacht hij, dat zijn kinderen hem vast nog even gedag zouden willen zeggen voor hij van ze wegging en hij riep iets. Er kwam iemand binnen die hij niet herkende en hij vroeg:

"Wil je ze allemaal roepen?" en hij noemde de namen van zijn Geliefden: Adunai, Othin, Martha, Dunai - hem noemde hij twee keer - Tabar, Bhaxgara...

De onbekende rende weg en kwam weer snel terug met degenen van zijn Geliefden die nog in leven waren: Tabar, Martha, Dunai en Bhaxgara.

Bhaxgara, die zelf al zeer oud was, zette zich op de rand van zijn bed en nam Vathar in zijn armen. De drie anderen knielden neer bij het bed en terwijl de tranen hen over de wangen stroomden, namen ze afscheid:

"Welterusten, Vathar," fluisterde Martha en trachtte niet te luid te snikken.

"Vathar, ik heb je zo Lief..." Tabar wilde nog meer zeggen, maar zijn stem brak.

"Ik dank je, Vathar, voor je bestaan. Ik dank je voor je Liefde en je geduld.

Ik wilde dat ik ook nu met je mee kon gaan!" Dunai greep Vathars hand en drukte er een kus op.

Bhaxgara zei niets. Zachtjes wiegde hij zijn Vriend in zijn armen. Zijn vriendelijke gezicht verried de zwaarte van het ogenblik, maar hij was het, die de zangen van Grote Vreugde inzette:

Verheug u met mij,
Want grote Vreugde is mijn deel!
Mijn wensen zijn vervuld;
Niets bleef meer over van mijn verlangen...

Wat is leed?
Zie mijn Vreugde!
Wat is verlangen?
Zie de Vervulling!

Niets scheidt mij meer,
Want HIJ die vervulling is
Heeft mij gezien
Zijn sterke arm heeft mij gedragen
En ZIJN vriendelijke ogen hebben naar mij gelachen.

Verheug u met mij,

Want grote vreugde is mijn deel!

Op die woorden lachte Vathar zijn Vrienden toe en zei:

"Kinderen, met grote Vreugde heb ik jullie gekend, en met grote Vreugde zal ik aan jullie terugdenken. Nu ben ik nog moe, maar ik kan de muziek al horen en ik weet dat ik zo dadelijk wakker word in het land van mijn verlangen. Ik..."

Zijn stem werd zachter, zijn Feest nam een aanvang en hij hield op met ademen.

Nog even bleven de vier zo zitten, trachtend te beseffen hoe ze nu verder zouden moeten gaan door het leven, nu ze niemand meer hadden die wijzer was dan zij...

Toen stonden ze op en gingen naar buiten. Daar lagen allen die de gemeenschap vormden, geknield te wachten. Toen ze aan hun gezichten zagen dat Vathar gestorven was, trachtten ze de zangen van verdriet te zingen, maar door de grootte van hun leed lukte het hun niet en zij gaven zich over aan hun tranen.

Zij huilden niet alleen om hem; velen van hen hadden geliefden verloren in de grote ramp en waren daar nog lang niet overheen. Ook beseften zij dat van nu af het leven anders zou zijn - en de onzekerheid over de verandering vergrootte hun verdriet.

Men droeg Vathars lichaam naar de piramide, die inmiddels al enige tijd klaar was. Daar bleef het door de bijzondere werking van de energie zeer lang goed, zodat iedereen zo lang hij dat wilde met het lichaam alleen kon zijn en kon wennen aan zijn dood.

Pas toen allen hem konden loslaten, verbrandden zij zijn lichaam en verstrooiden zijn as.

Hij was driehonderdeenenvijftig jaar oud toen hij stierf en hoewel hij zich vaak vergiste, had hij geen enkele fout gemaakt.

Dat is alles.

